

ЕКСКУРЗИЯ С ПРОИЗШЕДСТВИЕ.

1922 година

Устроихме екскурзия до манастира "Св.Крал" на Люлин.Тръгнахме един съботен следобяд. Минахме през Горна-баня.Отнесохме си с волска кола провизии и завивки: щяхме да нощуваме на открито,на билото на хълма,над магерницата.Така се правеха тогава екскурзии с преносване.Нямаше сегашните хижи и заслони в планините.

Бяхме около 15 души.Участвувахе и сърдечната приятелка на Христо - Желя Достабанова. Пристъпяха те бавно и унесени в някакъв разговор след колата. А Христо разпорежда:

- Вървете вие напред и заемете позиция.А ние с Желя ще бъдем ариергард на командата.Ще вървим след ~~железния~~ обоза.

Пристигаме благополучно на ~~хълма~~ избрания хълм и гледаме след около един час прискърцва волската кола,а в нея се удряха Христо и Желя.....

Неделният ден бе приказно хубав.Настроението ни се повишаваше след всяка песен и рецитация,след всеки анекдот или добре разказан виц. Тъй се забавлявахме ние!

Но този ден се случи произшествие. Близо до нас на билото се бе разположила друга група туристи.По охранените им лица,по облеклата и по изобилните лакомства на трапезата им личеше,че бяха богати хора. А 50-литровото буре с бира и бутилките вина и ракии довършваха тяхния класов портрет.

След като бяха изiali и изпили всичко,един от тях,загубил мярка и приличие,ритна празното буре като протест,че е престанало да пуска живителна течност. Бурето се оказа крайно чувствително към тази незаслужена обида,направи два-три скока по наклонения терен и се понесе с главоломна скорост и страхотен трясък между дърветата право надолу към магерницата. А там долу екскурзианти пълпяха като мравки.

Лицата на всички ни застинаха от ужас и безпомощност. Всички замръзнахме по местата си.Само Христо не се поддаде на та-